

Thoảng chốc, phố phường đã lại đón thêm một mùa hoa sấu li ti lấm tấm xôn xao rắc kín vỉa hè. Kể cũng lạ, loài cây ấy lúc xanh thì xanh đến tận cùng, khi trút lá vàng thì ráo riết như chẳng có gì phải tiếc thương, ấy vậy mà mỗi mùa hoa lại đến thật dịu dàng, lặng lẽ.

Đêm về, trên vòm lá xanh, hoa sấu lại tỏa hương dịu nhẹ hòa vào bản hợp xướng của tiếng chổi người lao công quét rác, tiếng lạch cạch từ xe đẩy rong đã rã rời sau ngày dài nắng nóng... Tất cả làm nên một Hà Nội vàng mơ, thi vị dưới ánh đèn đường.

Ở thành phố tưởng chừng mơ mộng này, con người cứ phải quần quanh trong ngàn vạn nỗi lo toan cơm áo. Máy ai còn thời gian để ý tới chuyện hoa sấu nở khi nào. Chỉ biết, sau một vài cơn mưa chuyển mùa, sau khoảnh khắc người nhìn chòm lá non xanh xúm xít quần tụ trên thân cây già nua, bất chợt thấy ẩn

hiện những chùm hoa bé xinh, run rẩy.

Có lẽ, Hà Nội là chốn đô thành hội tụ được nhiều sắc hoa từ mọi miền Tổ quốc, mỗi sắc hoa đặc trưng cho một vùng miền: Phượng đỏ chói chang từ thành phố cảng Hải Phòng, hoa ban Tây Bắc điệu đà xuống phố, phong lan rừng hoang hoài kiêu sa... Nhưng sự hiện diện của những con đường dọc hai bên trống sấu bao năm qua đã níu giữ được nhiều nhớ nhung mỗi khi ai đó rời xa Hà Nội.

Mùa này, trong giây phút yên ắng hiếm hoi của phố phường lúc đêm về, cạnh con đường muốt mát sấu xanh, chỉ cần đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa sổ, ta sẽ được chứng kiến một cảnh tượng rất đổi thanh tao của Hà thành trầm lắng: Hoa sấu rụng rơi như mưa, từng đợt vô ưu trải đầy mặt đất. Có lẽ, vì mùa sấu đến và đi thầm lặng nên phút thăng hoa cho vẻ đẹp ấy cũng kín kẽ đến nao lòng.

Ai biết được, vòm xanh ruồi rượi kia đã

● LỮ THỊ MAI

chờ che cho bao thế hệ người Hà Nội. Nơi những đứa trẻ ngày xưa lớn khôn, khoác lên vai kỉ niệm mang màu lá xanh lá úa, ngập ngừng trao cho nhau chùm hoa bé dại xôn xao, rồi đến khi cùng rủ nhau trốn cha mẹ leo trèo hái những quả sấu lớn dần theo năm tháng... Đã có bao người ở lại? Có bao người ra đi? Có bao nhiêu mùa sấu đã vĩnh viễn nằm trọn trong ngăn hoài niệm cũ càng?... Chỉ biết, sau những mùa đơm hoa kết trái ấy, kỉ ức Hà Nội đã kịp hàn lên những thân phận người, chạm trở vào thân cây thêm nhiều vết xù xì tuổi tác.

Dưới trưa hè nhấp nhoáng, chói chang, từng chùm sấu sai trĩu quả lấp ló như món quà giản dị giành tặng cho phố phường. Những ngụm nước sấu ngâm để lại dư vị chua chua, dịu mát nơi đầu lưỡi xua tan đi sự mệt mỏi, căng thẳng của bao người. Người ta gọi đó chính là hương vị của mùa hè, vừa có chút gì xốn xang gay gắt, vừa lắng đọng trong phẩm sâu sự thoáng đãng, mát lành.